

[Statsministeren.]

lig bemærkelsesværdig høje prisstigninger. Tværtimod. Som jeg nævnte før, byggepriserne har ikke denne tendens. Hjemlige priser har det normalt heller ikke, men derimod er der — det er rigtigt — internationale prisstigninger, som dels giver sig udslag for færdigvarerne, dels påvirker det danske erhvervslivs omkostningsniveau og råvareprisniveau, og det vil selvfølgelig føre til en vis prisstigning og vil muligvis, som hr. Poul Dam sagde, føre til større prisstigninger, end man måske har kalkuleret med lidt tidligere. Men i så fald er det en uventet stærk prisopgang i udlandet, man først og fremmest må søge årsagen i. Skal man søge en hjemlig, må det vel være det, at der vil være brancher, som ikke under det hidtidige prisniveau vil være i stand til at bære de løn- og omkostningsforhøjelser, der er en følge af overenskomsten, men her vil jeg dog igen stille et spørgsmålstegn ved, om det egentlig er regeringen, man vil anklage.

Finansministeren har svaret på hr. Poul Dams bekymringer for regeringens ønske om at vise yderligere tilbageholdenhed med bevillingsansøgninger. Der er en mere principiel betragtning, jeg gerne vil gøre gældende, fordi jeg synes, den nødvendigvis må med i en afslutningsdebat som denne, hvor man ligesom skal forsøge på at blotlægge klimaet her i tinget. Da vi for et par måneder siden konstaterede en ny international valutauro, reagerede oppositionen omgående, hvad jeg også synes en opposition bør gøre. Den bad om et omgående møde for med regeringen at diskutere, hvad der kunne gøres. Vi må jo alle erkende, belært af erfaringerne i 1969, at vi må være agtpågivende, når der viser sig en ny international valutauro. Men da vi så selvfølgelig omgående imødekom ønsket og tog dette møde, så må hr. Poul Dam bekende, at oppositionen selv havde intet at foreslå. Nu bebrejder den altså regeringen, for det var jo det, hr. Poul Dam gjorde, det, vi ville gøre. Jeg vil dog alligevel sige, at gør man det, så må det enten konkludere derhen, at man ikke har nogen bekymring, eller også at man selv måtte fortælle, hvad man ville gøre i stedet.

De mere filosofiske betragtninger, som hr. Poul Dam var inde på, lyttede jeg til med meget stor interesse. Det gjorde jeg i og for

sig både da de gjaldt samfundsforholdene i almindelighed og skatteforholdene i særdeleshed. Jeg tror, det er rigtigt, som hr. Poul Dam sagde det, at vi, der står med det politiske ansvar, nok må erkende, at det kniber for mange borgere rigtig at forstå, hvorfor de høje skatter er nødvendige. At de er nødvendige, er vi formentlig enige om. Men jeg tror, en af de metoder, man bl. a. skal bruge, er åbent at erkende, når man har taget fejl, og hr. Poul Dam har jo selv engang i en henkastet bemærkning ladet forstå, at han ikke var helt uenig med os i, at man tog fejl i 1967, da man fra det daværende flertals side så hastigt satte kildeskatten på hjul. Jeg tror, man i dag uanset den holdning, man havde til kildeskatten i 1967, skulle erkende, at det nuværende kildeskattesystem fungerer ikke tilfredsstillende, for det gør det ikke. Det fungerer ikke tilfredsstillende for lønmodtagerne; det blev på dette område ikke, hvad tilhængerne havde ventet, det skattesystem, der kunne gøre lønmodtagernes mellemværende med skattevæsenet meget hurtigt op. Tværtimod må man nu regne med store årlige efterreguleringer, og det synes jeg er en skavank, ligesom det åbenbart er en skavank, at dette system er sat i værk under den form, at man har lagt meget betydelige administrative byrder på erhvervslivet. Det er selve kildeskattens idé, at det er den lønudbetalende, der skal holde tilbage, det kan vi ikke ændre ved. Men man kan ændre ved det forhold — og det mener jeg bliver en af de mest påtrængende opgaver i den næste samling at få tilrettelagt — at man ved siden af kildeskattetilbageholdelsen også skal foretage en række andre administrative tilbageholdelser i erhvervslivet. Det er simpelt hen ikke forsvareligt over for erhvervslivet at køre videre. Vi ved, at det tager tid at få ændret det system, fordi det nu engang er sådan, at datateknikken arbejder hurtigt, når først den er sat i gang, men den er uendelig langsom at få sat i gang. Derfor mener jeg, det er en hastende opgave, at vi får foranklet dette, så erhvervslivet kan klare sig med formentlig én enkelt tilbageholdelse.

De øvrige filosofiske betragtninger omkring borgerne i velfærdssamfundet fandt jeg som sagt interessante, og i mine ører var de også meget langt rigtige. Der er én